

EDWARD VAN DE VENDEL

GLOEI

INTERVIEWS EN
GEDICHTEN

MET PORTRETTEEN VAN
FLOOR DE GOEDE

ANDER WERK VAN EDWARD VAN DE VENDEL

BOEKEN OVER TYCHO EN OLIVER:

De dagen van de bluegrassliefde (2009, 2015) Gouden Zoen 2000

Ons derde lichaam (2006) Gouden Zoen 2007

Oliver (2015) Gouden Lijst 2016

BOEKEN SAMEN MET EEN JONGERE GESCHREVEN:

De gelukvinder (2008, met Anoush Elman)

Het kankerkampioenschap voor junioren (2015, met Roy Looman)

DICHTBUNDELS:

Ik juich voor jou (2013, met tekeningen van Wolf Erlbruch)

Gouden Poëziemedaille 2014

Wat je moet doen als je over een nijlpaard struikelt

(2019, met tekeningen van Martijn van der Linden)

Zilveren Griffel 2020, Zilveren Penseel 2020, Gouden Poëzie-
medaille 2020

ANDER WERK VAN FLOOR DE GOEDE

Dansen op de vulkaan (2013, Oog en Blick/De Bezige Bij)

VOOR OVERIGE BOEKEN, WAARONDER DE KINDERBOEKEN

DIE EDWARD EN FLOOR SAMEN MAAKTEN:

www.edwardvandevedel.nl

www.doyouknowflo.nl

Amsterdam • Antwerpen

Em. Querido's Uitgeverij

2020

www.edwardvandevel.nl

www.doyouknowflo.nl

www.querido.nl

Copyright tekst © 2020 Edward van de Vendel

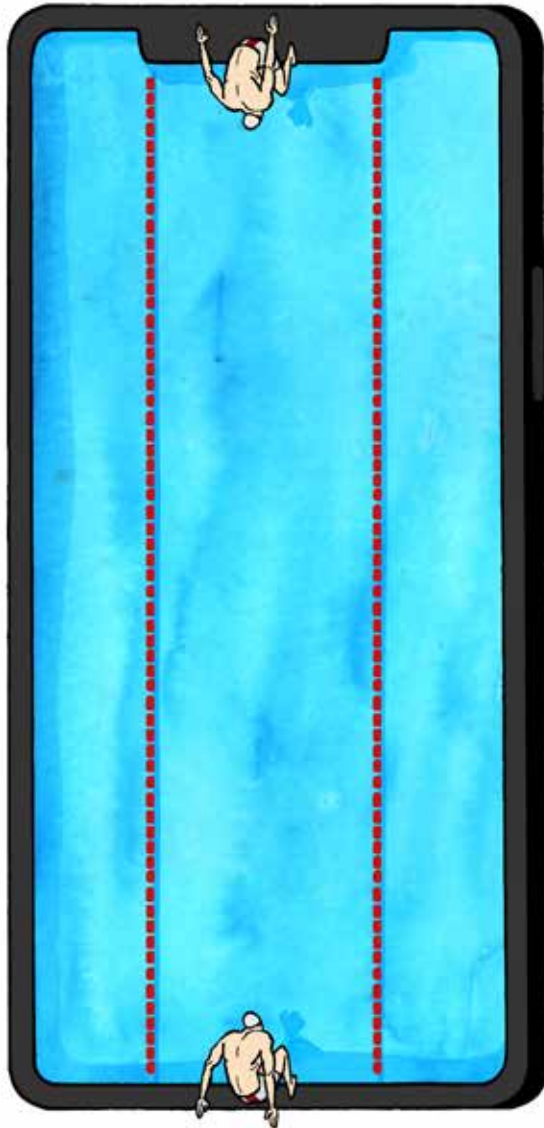
Copyright illustraties © 2020 Floor de Goede

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Em. Querido's Uitgeverij.

Vormgeving Roald Triebels

ISBN 978 90 451 2453 7 / NUR 240

6	Querijn
30	Marijke
58	Dylan
78	Jannina
96	Lenno
128	Thomas
148	Zeno & Levi
170	Priscilla
190	Hayk
214	Siebe
232	Nora
250	Quentin
272	Sanjana
298	Huug
318	Senna & Hélène
340	Ahmad
370	Jasmijn
388	Joy & Emma
414	Redouane
434	Sophie
462	Ntando

EEN OMHELZING

Twee jongens
hebben zich voorbereid.
Ze hebben tijd besteed
aan plagerige vragen,
lagen dagenlang te wachten
op een inlog, op een hoi,
verzonden wat ze vonden,
wat ze deden,
wat ze dachten,
totdat er vonk na vonk
een online vlam begon,
die heel misschien tot offline vuur kon branden.

Toen hebben ze
gedurfd, gedatet,
gewandeld en gegeten,
in de studentenkamer van de een op bed gezeten,
spelers, boy-atleten,
zeven centimeter afstand tussen hun handen,
rond de honderd tussen hun monden,
en nu,
na de laptopflitsen
van een Netflixfilm:
stilte.

Dit is de finish.
En wie van hen bezit op dit moment
die innerlijke mix
van moed, vertrouwen en onhoudbaarheid?
O – allebei!
Daar gaan hun vingers.
Daar hun lippen.
Elk begin van liefde is olympisch.
Die medailles elke dag.
Die ongelooflijk vrije slag.

EEN OMHELZING

QUERIJN (18, hij/hem)

is professioneel zwemmer, met als hoofddoel: deelname aan de Paralympische Spelen.

Wat betekent water voor jou?

Weet je, ik was eigenlijk een voetballer. Ik was een gewone jongen, dat ben ik natuurlijk nog steeds, een van een drieling, en we gingen alle drie op voetbal. Maar toen ik acht was kreeg ik reuma. Ik moest een nieuwe sport kiezen en kwam op zwemmen uit, want dat geeft de minste weerstand op je gewrichten. Ik weet de eerste keer nog dat ik in het water lag. Ik voelde me zo vrij. Water, ja, ik weet niet. Als ik zwem, voel ik me zoveel beter dan wanneer ik langs de kant sta.

Kun je iets meer vertellen over die eerste keer?

Het is lang geleden, maar ik weet nog dat het meteen goed voelde toen ik in het water sprong. Ik had ook geen pijn meer. Tijdens de hele training voelde ik niks. Het gevoel van water is met geen woord te beschrijven. Het moment dat je in het water duikt en het water om je heen voelt...

Het klinkt als een soort omhelzing.

Dat is het ook, dat is het ook! Ik ben één met het water, het water en ik zijn één geheel. Zonder water ben ik nog maar een halve persoon. Water maakt me eigenlijk af.

Is de aantrekkingskracht van water ook vaart, vooruitgang, snelheid?

Het is leuk om hard te zwemmen. Om überhaupt vooruit te komen. En ik heb grote stappen gemaakt.

Zonder pijn...

Je voelt dat je fysiek steeds sterker wordt. Maar ook qua reuma. In het begin had ik natuurlijk nog wel meer pijn dan nu, ik merk dat ik in-tussen sommige dingen beter kan uitvoeren en ik ken de trucjes om in het water minder pijn te hebben. Die ik dan ook weer op het land kan proberen.

Dus het zwemmen is ook een soort therapie?

De dokter zei: zwemmen is het beste wat je kunt doen. Topsport wordt afgeraden, maar door te zwemmen blijven je gewrichten soepel en groeien ze – bij wijze van spreken – niet helemaal vast, ze worden niet de hele tijd stijf.

Topsport wordt afgeraden?

Eigenlijk wel. De dokter zegt: je bent de enige die ik ken die reuma heeft en zoveel traint. Dat is wel grappig om te horen. Ik weet niet wat anderen doen om zichzelf te verbeteren, maar ik hou van uitdagingen.

Hoeveel uur per week train je?

Achtentwintig uur. Daarvan is twintig uur zwemtraining, vijf uur landtraining en drie uur krachttraining.

Zijn die land- en krachttrainingen niet extra zwaar voor jou?

Soms wel. Maar uiteindelijk wil je sterk worden. En het gaat niet alleen om pijn. De grootste klacht bij reuma is dat je chronisch moe bent. Mensen denken vaak: reuma, dat is iets van je gewrichten. Maar soms kan ik een bepaalde training niet aan vanwege vermoeidheid, terwijl ik diezelfde oefening de dag erna wel kan.

Kun je iets vertellen over hoe de reuma ontdekt werd?

Dat was op een hele gekke dag. Ik was een jaar of acht. Ergens in februari. Ik weet nog heel goed wat ik die dag deed. Ik stootte mijn linker-been aan een tafel met hoeken, bij het opstaan van de bank. En dat

deed heel veel pijn. Diezelfde dag vroeg mijn moeder of ik mijn broertje van het schoolplein wilde ophalen, hij was daar aan het spelen. En toen viel ik met de fiets, en had weer hartstikke veel pijn. Daarna aten we, de pijn ging niet weg, ik kon er 's nachts niet van slapen en de volgende ochtend was mijn knie heel dik. We gingen naar de huisarts. Ik kreeg maandenlang fysiotherapie, maar de pijn hield aan. Uiteindelijk zijn we bloed gaan prikken en toen bleek dat ik reuma had. Alle kinderen met reuma weten precies op welke dag het begon.

De stomme tafel is het symbool van het begin.

Die is uiteindelijk weggegaan. Ik ben nooit blij geweest met dat ding. Maar ik heb geen haatverhouding met mijn reuma.

Nee?

Nee. Nooit gehad ook. Reuma heeft me uiteindelijk zoveel moois gebracht. En het is ook maar reuma. Er zijn mensen die er veel slechter aan toe zijn, ik heb niets te klagen.

Was je een wild jongetje?

Ja, net als mijn twee broertjes. En we zijn het nog steeds.

Hoe gaat een wild jongetje van acht met pijn om?

Moeilijk. De eerste dagen lag ik op de bank, ik kon niet eens lopen. Mijn moeder weet het nog heel goed. En daarna moest ik een tijd met krukken naar school.

En met pijn in je linkerknie.

Uiteindelijk is het ook in mijn rechterknie gaan zitten en in mijn heupen, mijn enkels en een beetje in mijn vingers. Dus het breidt zich langzaam uit. Schrijven gaat bijvoorbeeld moeilijker. Dat geef ik aan, en dan kijkt de dokter naar mijn gewrichten en zegt: ja, er zit wat vocht. Wat betekent dat er een ontsteking is. Maar het is ook hoe je ermee omgaat. Als je uiteindelijk veel rust neemt, kun je het minder erg voor jezelf maken.

En de vermoeidheid?

Pijn leer je te onderdrukken, maar vermoeidheid is anders, die is over-

weldigend. Je kunt niet zeggen: nu ben ik even niet meer moe. Vooral het laatste halfjaar had ik daar erg veel last van. Dat blijft moeilijk.

Waarom zeg je toch: het heeft me zoveel gebracht?

Nou ja, ik ben blij met mijn leven. Ik zit in het Nederlandse Paralympische team en zwemmen is al acht jaar mijn leven. Toen ik begon, stroomde ik snel door naar de betere groepen, tot ik bij de A-selectie kwam en uiteindelijk zwem ik nu onder de bondscoach.

De Spelen van Tokyo zijn het grote doel?

Ja, absoluut. Tokyo halen is een realistisch doel en uiteindelijk gaan we ervoor om minimaal brons te halen.

Wat moet je doen om naar de Spelen te mogen?

Ik moet gewoon een bepaalde tijd zwemmen. Als ik die tijd haal wordt er nog naar startplekken gekeken en zo, maar dat is nu niet van belang. Ik moet de tijd halen, en die kans is zeer aanwezig. Omdat ik gewoon weet dat ik daartoe in staat ben. Ik heb hem nog niet gezwommen, maar het zit er wel in. Dat weet de coach en dat weet ik ook.

Je zwemt nu al heel wat jaren. Ben je jezelf als sporter beter gaan begrijpen?

Ja, in alles. En ik heb ook mensen om me heen die me dingen uitlegen. Een voorbeeld: om mezelf te motiveren riep ik op het startblok altijd: ‘Kom op, je kan het!’ Dat irriteerde de andere zwemmers, want dat moment, de stilte tijdens de start, is natuurlijk belangrijk voor de concentratie. Dus nu zeg ik het in mezelf, of heel zachtjes. Verder begin je steeds beter te begrijpen dat in topsport zoveel dingen samenhangen. Niet alleen de wedstrijd zelf, maar ook wat je de dag eraan voorafgaand hebt gedaan. Hoe je hebt gegeten. Of je goed geslapen hebt. Of je in het weekend weg bent geweest. Van alles.

Kun je aangeven wat je van jezelf als reumapatiënt beter hebt leren begrijpen?

Ehm... Ik deed vroeger nog wel moeilijk over reuma. Ik was altijd aan het zeiken – zeiken tussen haakjes dan. Ik zeurde over mijn reuma, laten we het zo zeggen. Over de pijn vooral. Ik zei tegen mijn moeder en vader dat ik pijn had. Dat heb ik afgeleerd.

Waarom?

Kijk, als ik tegen mijn moeder zeg dat ik pijn heb, helpt ze me natuurlijk. Maar je hebt er niets aan als je omgeving het weet. Je brengt jezelf in een negatieve sfeer, en daar blijf je in hangen. Je kunt veel beter iets anders gaan doen. Ik zeg wel nog altijd: ‘Ik ben moe, mam.’ Maar hoe vaker ik zeg dat ik moe ben, hoe meer zorgen ze zich maakt.

Begrijp ik het goed dat je de pijn beter kunt verslaan als je hem negeert?

Nou, negeert... Dat wil ik niet zeggen. Maar je kunt beter een omweg nemen door... een filmpje te gaan kijken of zo. Door iets te drinken.

Maar bij de vermoeidheid is dat lastiger?

Absoluut. Bij de pijn weet ik inmiddels een omweg te maken, maar ik denk dat vermoeidheid de grootste hinder is die ik van mijn handicap ondervind. Ik zeg er denk ik te veel over. Of eigenlijk weet ik dat wel zeker. Ha ha. Ik hoor mijn teamgenoten altijd zeggen: ‘Je bent weer moe zeker?’ We maken er grappen over. Maar ja, ik weet niet – als ik heel moe ben en het gaat niet, dan wil ik dat ze weten waardoor het komt. Dat ze niet denken dat ik mijn best niet doe. Snap je wat ik bedoel? Misschien draaf ik daar een beetje in door. Ik moet de omweg nog vinden.

Kun je ons meenemen naar een bepalend moment in jouw zwemcarrière?

Ik denk meteen aan de eerste keer goud op een Nederlands kampioenschap. Op de honderd meter rugzwemmen. Ik was zestien. Het was in Eindhoven in het zwembad – mijn ouders zaten op de tribune, helemaal bovenin, en ik tikte als eerste aan. Maar dat is nog niet bepalend, want je hebt verschillende klassen in het paralympische zwemmen, in welke klasse je zwemt hangt af van je beperking. Je zwemt tegen het wereldrecord in je eigen klasse. Dus ik wist nog niet zeker of ik eerste was, dat duurde een paar seconden. Toen hoorde ik mijn naam, hij verscheen ook achter de één op het scorebord, en ik keek naar mijn ouders. Ze stonden te juichen. En niet alleen zij, ook alle anderen van mijn club. Ik denk niet dat ik het gevoel dat ik toen had ooit kan evenaren. Misschien als ik een paralympische medaille haal...

Je keek meteen naar je ouders?

Dat doe ik altijd. Ook vooraf. Als ik aan kom lopen voor de start kijk ik even naar de tribune, en dan zie ik mijn ouders zitten, en die zwaaien naar me. Voordat ik start geef ik ze altijd een handkusje.

Echt waar?

Ja, ik ben de enige in mijn team die dat doet. Ik geef ze altijd een handkusje omdat... ja ik weet niet... mijn ouders zijn toch mijn alles. Ik wil daarmee gewoon zeggen: fijn dat jullie hier zijn en dank je wel, eigenlijk. Gewoon, dat ik van ze hou. Ik doe het ook als ze er niet zijn. Als ze via de livestream kijken. Dan schrijft mijn moeder achteraf een appje: *ah lief, je kusje*.

Zie je nu nog voor je hoe je moeder toen op de tribune stond?

Ze stond letterlijk te springen. Juichend te springen. Ze is helemaal niet zo'n fanatieke sportmoeder eigenlijk, ze heeft me ook nooit verteld hoe ik iets moet doen. Mijn vader ook niet. Ze lieten de coaches het werk doen. Ik denk dat ik daar geluk mee heb gehad. Dat mijn ouders mij loslieten in het zwemmen en me al vroeg zelfstandig hebben laten zijn. Maar om terug te komen op dat moment: ik zag mijn ouders springen, ik wist dat ik eerste was, en ik ging op die lijn zitten en zwaaide naar ze. En ik liet denk ik mijn spierbal zien. Om even te laten zien wie ik was. Tegenwoordig doe ik dat wat bescheidener, hoor.

Waarom?

Ik denk dat ik mezelf nu een beetje arrogant zou vinden. Het is voor andere zwemmers niet leuk dat jij helemaal uit je dak gaat. Als je paralympisch goud wint, oké, dan is het wat anders. Maar ik was toen al zo lang aan het opbouwen, en eindelijk lukte het. Mijn moeder gooide het ook meteen in de familiegroepsapp. Het is net als op een verjaardag. Je krijgt heel veel felicitaties. Terwijl je helemaal niet jarig bent!

Is er nog zo'n moment?

Ehm... toen ik dertien was. Ik mocht op een trainingskamp met het hele paralympische team, en aan het eind werd er van elke sport één iemand gekozen die uitblonk. Niet alleen qua inzet, maar ook sociaal en zo. Dat won ik toen. Ik was helemaal verbaasd. Met het geld dat ik

ervoor kreeg, kon ik naar het beste zwemkamp in Nederland. En daar zei iemand: ik denk dat je moet gaan trainen bij Robin van Aggele. Ik zei: 'Wie is Robin van Aggele?' Maar dat is een ex-zwemmer die een van de beste coaches van Nederland is. Als ik hem niet had leren kennen, denk ik niet dat ik hier nu stond.

Waarom is hij zo bijzonder?

Om te beginnen: hij is een zwemfanaat. Voor zwemmen geeft hij alles op. Hij doet de hele dag analyses en verzint fantastische trainingen. Maar hij zorgde er vooral voor dat ik zin kreeg om hard te trainen. Dat ik daar plezier in kreeg. Omdat hijzelf ook zoveel plezier heeft in het trainen. Hij is meer dan een trainer geweest, ook een vriend. Door hem kwam de topsport in mij.

En dus vind jij het niet erg om elke dag om half zes op te staan.

Nu ik onder de bondscoach train, sta ik om half zes op, maar vroeger, toen ik nog bij Robin was, stond ik om kwart over vier op. Vijf ochtenden in de week.

En dat vond je niet erg?

Nee. Ik was de enige die 's ochtends energiek was. Sommige mensen vonden het heel vervelend, maar ik schreeuwde altijd: 'Jongens, kom op, hè! Wakker worden met zijn allen!' Als ik de anderen zag was mijn dag goed.

Een vreemde vraag misschien, maar: kun je beter zwemmen als je verliefd bent?

Ha ha. Daar heb ik serieus weleens over nagedacht. In ieder geval zwem je niet slechter. Behalve natuurlijk als je door de verliefdheid snel afgeleid bent. Ik heb nu een vriend waar ik echt dol op ben. Vroeger vond ik jongens of meisjes leuk, maar nu... Ik ken hem zeven maanden, en we zijn officieel vijf maanden bij elkaar. Ik zeg soms tegen hem – ik weet niet of hij het gelooft – dat hij de eerste is op wie ik echt verliefd ben. Hij studeert plantenwetenschappen en het is echt een hele slimme jongen. We zien elkaar één of twee keer in de week. En dat vinden we prima, we zijn niet zo'n moeilijk stel. We hebben allebei een druk leven.

Waarom noem je het nu verliefdheid en eerder niet?

Bij de vorige dacht ik dat ik verliefd was, maar dan stopte het na twee maanden. Maar bij deze jongen ben ik na zeven maanden nog steeds smoorverliefd. En het was ook liefde op het eerste gezicht. Oprecht. Ik zag hem...

Vertel!

Ik ontmoette hem eerst via Instagram en daarna via Tinder. In zijn bio had hij staan: wie gaat er een keer met mij een pizza eten op een bankje in de Uiterwaarden? En toen stuurde ik hem een bericht: ik wil met jou daar een pizza gaan eten. De Uiterwaarden is een natuurgebied. En toen hebben we daar twee, drie uur lang gelopen. We wisten nog niet veel over elkaar, maar alles kwam aan bod. Het was heel romantisch. De zon stond laag, er was een mooie rode lucht. Alles klopte.

En het bleef maar duren.

Ja, het was een lange dag. Die begon met een goede middag- en avonddate. Uiteindelijk hebben we samen pizza gegeten, maar niet op dat bankje. Dat moeten we nog steeds een keer doen.

Je bent even ergens wat gaan eten.

Nee, we hebben een pizza laten bezorgen. En we hebben samen naar een film gekeken.

Ergens in die eerste uren moet jij gedacht hebben: dit is wel heel erg leuk.

We hadden gewoon hetzelfde gedachtepatroon. Ik zoek altijd iemand met wie ik kan praten. En ik vond het een hele aantrekkelijke jongen. Daar begint het mee. Hij was nog leuker dan op zijn foto's. En die vond ik al zo mooi.

Maar jullie hebben dus lang gepraat.

Ja, ik heb heel erg mijn best gedaan.

Dan komt er een moment waarop je moet bedenken: ga ik nu naar huis, of straks pas?

Ja, dat was wel grappig. We hadden dus heel lang gepraat en pizza

gehaald en hadden een film gekeken. En na de film... Dat was zo'n mooi moment... De film liep af...

Welke film?

Over die jongens, in Italië.

Call Me By Your Name?

Ja, *Call Me By Your Name*.

Een droevige film voor een eerste date.

Ja, maar hij was ook heel toepasselijk. Twee jongens die elkaar leuk vinden, dus...

Moest je niet huilen? Iedereen huilt bij die film.

Het was niet makkelijk, maar ik had hem al een keer met mijn moeder gezien. Het is een van de beste films die ik ooit gezien heb. De aftiteling stopte, maar ik had natuurlijk al tijdens de film stiekem geprobeerd zijn hand te pakken. Het duurde wel tien minuten voordat ik dat durfde. Ik was eigenlijk nergens anders mee bezig. Ik zag die film wel, maar ondertussen ging het om onze handen. Ik pakte die van hem en toen sloot hij zijn vingers om de mijne. Dat zijn van die hele kleine dingetjes, maar het maakt zoveel indruk. Dat het gewoon gebeurt! Ik vond hem echt heel leuk, dus ik was nogal snel... Nou ja, niet snel, maar wel... open. Snap je wat ik bedoel? Ik ging er vol in, zeg maar.

Je bedoelt...?

De film stopte, en na de aftiteling kwam er zwart beeld. Daar hebben we toen dertig seconden naar zitten staren. Allebei. Wie kijkt er nou naar de aftiteling? En daarna nog naar dat zwarte beeld. Uiteindelijk heb ik de laptop dichtgeklapt en ik keek hem aan en toen... zoende ik hem. Maar ik was superbang, dus na vier of vijf seconden stopte ik en zei: 'O shit, wil je dit wel, vind je dit wel goed?' En hij zei: 'Ja, dit vind ik heel fijn.' Toen zijn we gaan doorzoenen. O, heerlijk man, ik kijk er vol blijdschap op terug.

Het zat dicht bij het goudenmedaillemoment.

Absoluut! Absoluut. En toen, nou ja, ik had geen zin meer om naar

huis te gaan, natuurlijk. Hij was daar een beetje terughoudend in en ik zat eigenlijk ook te twijfelen. Het was maar de eerste date. Ik ben dus gewoon naar huis gegaan. Het was wel laat, maar het kon nog. We waren allebei heel positief over de avond, dus we hebben in de drie maanden daarna zo'n zeven of acht dates gehad, en toen zijn we wat begonnen. Heel rustig aan.

Wie heeft er gezegd: zullen we het officieel maken?

Hij. En het was heel mooi. Hij woont in een studentenhuus en de keuken was nogal smerig. Dus ik zei: 'Als we wat krijgen maak ik die hele keuken voor je schoon.' Hij zei: 'Oké, daar houd ik je aan.' Op een gegeven moment hadden we een nacht bij elkaar geslapen en vroeg hij of ik even wat koffie wilde halen. Ik zei: 'Tuurlijk.' Kom ik terug, heeft hij een spons in zijn hand en zegt hij: 'Wil je alsjeblieft mijn keuken komen schoonmaken?' Dat was het begin.

En je had meteen door wat hij bedoelde?

Ja, absoluut. Hij was ook zo schattig toen. Het is een hele schattige jongen.

Hoe is het ontdekken van jouw bisexualiteit verlopen?

Mijn moeder dacht altijd al dat ik op jongens zou vallen. Toen ik het vertelde zei ze: 'Toen je twee was, dacht ik al...'

Toen je twee was?

Dat zei ze. Ze had natuurlijk een drieling, dus je merkt al snel dat er één wat andere dingen doet.

Want je broers zijn allebei hetero?

Klopt. Ze zei: 'Als moeder weet je dat.' En ik vind het heel fijn dat ze het al dacht, maar dat ze het me toch gewoon zelf heeft laten ontdekken. Ik had in groep zeven, groep acht verkeringen met meisjes. Maar ik was natuurlijk... ik wil niet zeggen dat ik een vrouwelijke jongen was, maar ik was altijd enthousiast over alles.

Enthousiast?

Ik was altijd heel vrolijk. Maar ik denk dat mijn moeder het gewoon

gemerkt heeft. Die heeft acht kinderen, dus die weet echt wel wanneer er iets net wat anders verloopt.

Jullie zijn de jongsten.

Mijn moeder heeft vijf kinderen uit haar eerste huwelijk, die zijn allemaal veel ouder. En we zijn met z'n drieën best overheersend. Aanwezig. We maken ruzie, of we hebben het juist heel gezellig.

Jullie zijn een superpower in huis.

O, verschrikkelijk, af en toe, als ik mijn moeder moet geloven. Maar ik denk niet dat er hele grote verschillen waren tussen ons, als kind. Misschien was ik wat zachter. Wat socialer. Iedereen heeft zo zijn kwaliteiten, hoor.

Op het eind van de basisschool had je dus vriendinnetjes.

Ik was echt een meidenverslinder. Maar op een gegeven moment vond ik een jongen knap. Een jongen die ik goed kende. Nou ja, weet ik veel, dan vind je een jongen knap. Dan denk je: dat vindt iedereen weleens. Alleen, daarna vond ik een andere jongen knap, en nog een andere jongen. Ik begon jongens leuk te vinden op dezelfde manier als ik bij meisjes had gehad. Ik kreeg een beetje kriebels. Maar ik hield het voor mezelf.

Waarom?

Ik weet niet. Het was voor mijn gevoel niet nodig om erover te praten. Zeker niet toen ik twaalf, dertien was. Hoe ouder ik werd, hoe makkelijker het was om het te vertellen.

Maar was het feit dat je ook op jongens kon vallen alleen een constatering? Of was je er bezorgd over?

Ik was er wel licht bezorgd over. Omdat ik niet wist of andere jongens dat ook hadden. Ik dacht: ben ik de enige?

Sprak je met je broers over vriendinnetjes?

We waren alle drie wel een beetje gek op meiden. Nog steeds. Ik nu op jongens natuurlijk, en een beetje op meiden. Maar we spraken toen ook al wel over meisjes.

Dat van die jongens was alleen van jou.

Dat was echt voor mezelf. Maar mijn broertjes wisten voordat mijn moeder het wist dat ik op jongens viel. Tenminste... toen ik vijftien, zestien was begon ik langzaam weleens te zeggen dat ik een jongen knap vond. Ik ging het een beetje testen. En ik vroeg ook altijd aan ze: 'Ik kan toch gewoon zeggen dat een jongen knap is?'

Wat zeiden ze dan?

Ze zeiden: 'Ja, dat kun je gewoon zeggen.' Ze maakten er natuurlijk wel grapjes over, maar heel licht, helemaal niet confronterend. Ze hebben het altijd doorgehad. En uiteindelijk begon mijn interesse steeds meer te groeien... en uiteindelijk...

...was er een jongen op wie je verliefd werd?

Er bestond natuurlijk Grindr*. Dat weten we allemaal. En via die app had ik af en toe een afspraakje.

Grindr is eigenlijk 18+, toch?

Ja. Officieel, ha ha.

Hoe kende je Grindr?

Dat gebeurde op een grappige manier. Ik wist helemaal niets van Grindr. Maar ik werkte bij de Jumbo, achter de kassa, en op een dag vroeg een beetje vreemde, maar niet onvriendelijke man aan mij: 'Zit jij op Grindr? Zoek me op!' Ik was net zestien. Ik vroeg: 'Wat is Grindr?' Hij zei: 'Dat is een app op je mobiel, je moet hem downloaden.' Ik schreef het even op voor mezelf, en aan het einde van de dag zocht ik het op. Bleek het dus een app te zijn waarmee je met mannen kon daten. Ik was een vrolijke jongen aan de kassa. Ik maakte grapjes met de klanten, om gewoon een leuke werkdag te hebben. En ik denk dat die man iets doorhad. In elk geval ben ik op Grindr gaan kijken.

Het lijkt me nogal een stap om daarna iemand te gaan ontmoeten.

Ja, en ik weet mijn eerste keer afspreken nog. Het was met een jongen die ongeveer van mijn leeftijd was, iets ouder misschien. Maar het was ook zijn eerste keer. Dus dat was wel leuk. We hebben afgesproken en heel leuk gepraat. Überhaupt heb ik met al die dates altijd

eerst een goed gesprek gehad. Ik vind het fijn om elkaar gewoon te leren kennen. Of juist achteraf. Dan had je seks en daarna een heel gesprek. Ook omdat ik wilde weten hoe het allemaal zat. Maar ja, de eerste keer afspreken vond ik echt heel spannend.

Je wist al wel dat het een app is waarbij het veel mensen om de seks gaat.

Ik was natuurlijk heel kieskeurig, en je weet door de berichtjes die je stuurt al gauw hoe iemand is. En ik ben heel zelfstandig opgevoed, dus ik wist welke keuzes ik niet kon maken en welke keuzes wel.

Ik heb het idee dat jij over het algemeen vrij duidelijk weet wat je wilt.

Als ik iets wil, ga ik ervoor. Maar bij Grindr was het wel gek: je wilt het wel en je wilt het ook niet. Het is natuurlijk heel eng. Maar toen ik wist dat ik het een keer wilde ervaren, moest het gewoon gebeuren ook.

Als je dit allemaal te privé vindt, moet je het zeggen, maar daar kwam ook je eerste keer seks uit voort?

Nee, dat was al eerder.

O? Want je was al verliefd geweest?

Nou, nee, niet verliefd. Maar ik kende een jongen, een echte jongen-jongen, zal ik maar zeggen, een beetje stoer. Ik kende hem gewoon en iets in hem trok me aan. Op een gegeven moment waren we in mijn kamer aan het kloten, aan het stoeien en zo, en toen begon het opeens een beetje. Mijn broers waren beneden. En wij... waren gewoon dát aan het doen. Het was behoorlijk spannend. En ik vond het heel leuk met hem.

Je had daarvoor al weleens iets met meisjes gedaan?

Nee. Totaal niet. Dus ja, het gebeurde. Het is de eerste keer zo gek. Je weet niet wat je moet doen.

Maar je dacht wel: dit past bij mij.

Ik dacht vooral: ik heb hier plezier in. En daarna heb ik het echt wel heel vaak met die jongen gedaan. Heel bijzonder. Niemand had het door, behalve wij twee. Die spanning was ook leuk.